

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

20. LEDNA 2002

Z obsahu:

Dobry rok všem!

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
2. ledna 2002
- strana 2 -

Obráčení

k milosrdenství
Christov Gaspari
- strana 4 -

Bohatí a chudí

Marcel Farin
- strana 5 -

**Přijmout toho
druhého - nyní a zde**
- strana 6 -

**»Milosrdenství
vysvětluje všechno,
co se děje«**

Luigi Giussani
- strana 8 -

**Byl to Bůh,
koho jsem hledal**
Neobvyklý Silvestr -
svědectví T. Halankeho
- strana 8 -

**»Naplněn nadějí, že
Maria vyslyší naše
pokorné prosby«**
- strana 10 -

**Maria, věrná svému
poslání, volá k obráčení**
- strana 11 -

Skutečná tvář otce Pia
Marie Winowska
(Četba na pokračování)
- strana 13 -

Život Kristův (61)
- strana 14 -

*Bídu a bolesti trpících je
možno zahlazovat jen naší
láskou a našimi oběťmi...*

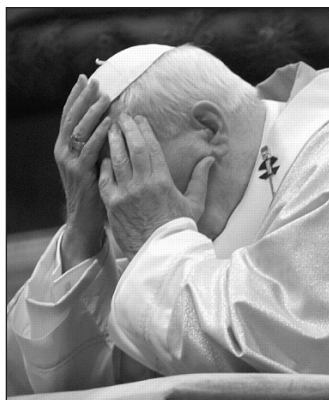
Dobří rok všem!

Při tomto prvním setkání v novém roce, den po slavnosti Panny Marie Matky Boží a Světového dne míru, chceme obnovit díkůvzdání Bohu za nesčetná dobrodíní, kterými obohacuje každý den našeho života. Současně pokračujeme v kontemplaci velkého tajemství vtělení, které v těchto dnech prožíváme a které představuje autentický pilíř liturgické doby.

Tajemství vtělení

Převzetím Janova výrazu *Slovo se stalo tělem* (Jan 1,14) razila doktrinální reflexe Církve termín **vtělení**, aby tak označila skutečnost, že Boží Syn přijal plně a dokonale lidskou přirozenost, aby v ní a skrze ni uskutecnil naši spásu. Katechismus katolické církve připomíná, že víra ve skutečné vtělení je »rozlišovacím znamením« křesťanské víry (srov. KKC 463).

A zbytek vyznáváme slovy nicejsko-konstantinopolského kréda: »Pro nás lidí a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.«

Ve zrození Božího Syna z panského lůna Panny Marie poznávají křesťané nekonečné snižení Nejvyššího k člověku a k celému stvoření. Vtělením přišel Bůh navštívit svůj lid: *Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid, vzbudil nám mocného Spasitele z rodu svého služebníka Davida* (Lk 1,68-69). Návštěva Boha nikdy není neúčinná:

osvobozuje od soužení a dává naději, přináší spásu a radost.

Připravenost pokorných

Ve vyprávění o Ježíšově narození vidíme, že radostnou novinu o příchodu očekávaného Spasitele přijímá především skupina chudých pastýřů, jak vypráví Lukášovo evangelium: *Najednou u nich stál anděl Páně* (Lk 2,9). Tím způsobem sv. Lukáš, kterého bychom v určitém smyslu mohli označit za »evangelistu« Vánoc, chce zdůraznit dobrotivost a něžnost Boha vůči malým a pokorným, kterým se zjevuje a kteří jediní jsou nejlépe disponováni, aby ho poznali a přijali.

Znamení, které bylo dáno pastýřům, zjevení nekonečného Božího majestátu v dítěti, je zárukou naděje a zaslíbení: *To bude pro vás znamením: naleznete dětátko zavinité do plenek a položené v jeslích* (Lk 2,12).

Takové poselství nachází bezprostřední odezvu v pokorném a připraveném srdci pastýřů. Pro ně slovo, kterým se jim Pán dal poznat, je něco bezpečně skutečného, je to »příhoda« (srov. Lk 2,15). Neprodleně tedy běží, najdou slíbené znamení a ihned se stávají prvními misionáři evangelia, šíří kolem sebe dobrou novinu o Ježíšově narození.

Zvěst určená celému světu

V těchto dnech jsme znovu slyšeli zpěv betlémských andělů: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, ve kterých má zalíbení* (Lk 2,14). Tento zpěv se musí šířit po světě i v tomto našem čase, který přináší velké naděje i mimořádné příležitosti na všech polích, ale je také zatížen silnými napětími a těžkostmi. Aby v novém roce, který právě začal, mohlo lidstvo postupovat způsobem rychlejším a bezpečnějším na cestách pokoje, je třeba faktického přispění všech.

Proto jsem včera u příležitosti Světového dne míru chtěl zdůraznit vazbu, která existuje mezi mírem, spravedlností a odpuštěním. Opravdu »není míru bez spravedlnosti« a »není spravedlnosti bez odpuštění«! Ve

všech tedy musí růst silná touha po smíření, podepřená upřímnou vůlí k odpuštění. Během celého roku necht' se naše modlitba stane silnější a naléhavější, abychom obdrželi od Boha dar pokoje a bratrství zvláště v nejvíce sužovaných oblastech planety.

Do nového roku s Marií

Vstupme do nového roku s důvěrou a následujme víru a učenílivou připravenost Panny Marie, která uchovává a rozjímá ve svém srdci (srov. Lk 2,19) o všech obdivuhodných věcech, které se odehrávají před jejím zrakem. Sám Bůh uskutečňuje skrze jejího jednorozeného Syna úplnou a definitivní spásu celého lidstva.

Rozjímáme o Panně, jak bere do své náruče Ježíše, aby ho darovala všem lidem. Tak jako ona pozorně sledujeme a uchovávejme ve svém srdci velké věci, které Bůh uskutečňuje každý den v dějinách. Učme se tak poznávat v dění každodenního života trvalé působení Boží Prozřetelnosti, která všechno řídí s moudrostí a láskou.

Ještě jednou:
Dobří rok všem!

Bolletino Vaticano 2. 1. 2002
Mezitimulky redakce Světla

PŘEDPOVĚĎ SV. FRANTIŠKA Z ASSISI O BUDOUCNOSTI

Když jsme ve *Světle* přinesli zprávu o objevu staré knihy, vydané latinsky v Paříži v r. 1880, o které se nyní na Západě stále více hovoří, zajímali se naši čtenáři o podrobnosti. Dostali jsme faximile titulní stránky i latinský text jedné kapitoly spolu s italským a chorvatským překladem.

Sv. František z Assisi předpověděl falešného papeže, který ve skutečnosti nebude zvolen legitimním způsobem. Přesto však se k němu přikloní většina katolíků. On je však otrávil lstivým způsobem svým bludem. Nebude pastýřem stáda, spíše však zhoubcem (ničitelem) stáda, to jest dravým vlkem.

Krátce před svou smrtí upozornil sv. František z Assisi shromážděné spolubratry na budoucí soužení a řekl:

Bratři, jedněte statečně, buďte silní a důvěřujte v Pána! Přijdou doby velkých trápení a úzkostí, ve kterých vypuknou bouře a nebezpečí světského i duchovního charakteru, láska mnohých vychladne a zkaženost a zlo překročí každou míru.

Moc démonů se bude projevat více než obvykle, nedotknutelná čistota našeho Řádu, jako i ostatních řeholních řádů, se zdeformuje takovým způsobem, že jen malý počet křesťanů bude s čistým srdcem a dokonalou láskou poslouchat pravého nejvyššího Velekněze a římskokatolickou církev.

Když nesnáze dosáhnou vrcholu, bude za papeže prohlášen muž, který nebude zvolen kanonickou (zákonitou) cestou: Ten se bude snažit, aby lstivým způsobem zamořil mnohé smrtelným jedem bludu.

Potom se budou množit pohoršení, náš Řád se rozloží, mnohé jiné řády budou úplně rozbity, protože se tomu bludu nepostaví na odpor, ale budou s ním souhlasit. Budou tak různé názory

Pokračování na str. 12

Svědectví o Beránkovi

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vydávám svědectví, že toto je Syn Boží

Setrvej u Jordánu v místě Ježíšova křtu. Je to klíčová událost Ježíšova života a může být rozhodující i pro tebe. Nesmíš odtud odejít, dokud ti Duch svatý nedá do hloubky poznat nejen totožnost Božího Služebníka, ale také úkol, jaký z tohoto poznání vyplývá pro tebe a pro tvůj život s ním.

Ježíš sestupuje od Otce k lidem v té nejpokornější podobě nikoliv proto, že by se před tebou chtěl skrýt, ale že mu nyní více záleží na podobnosti s tebou než na vlastní božské vznešenosti. Ani Jan ho nejdříve neznal. Ale pod vlivem Ducha zná způsob, jak ho *zjevit Izraeli*. To, co nejvíce brání poznat Pána, je hřích, především hřích pýchy. Ten je třeba vyznat a smýt, aby udělal místo Božimu *Duchu*. Proto hlásá *křest pokání*.

Abys pod prostým zevnějškem vždy bezpečně poznával Pána, když k tobě přichází, potřebuješ také spolehlivé svědectví. Proto si Ježíš volá své předchůdce, aby mu s horlivostí, věrností a obětavostí připravovali cestu. Jako za dob Janových i dnes je nemálo těch, kteří na tyto předchůdce hledí spíše s nevěřivostí. Proč? Protože neradi slyší: *Mezi vámi stojí někdo, koho vy neznáte.*⁽¹⁾

Uč se od Jana pronikat pod skromné způsoby, pod kterými se ti představuje Boží Syn. *Přichází po mně, ale je přede mnou*, oznamuje prorok od Jordánu. Ano, přichází Ten, který nás všechny předchází, neboť je nejstarší z celého lidského rodu: je od věčnosti. A jako nás nekonečně přesahuje svým božským věkem, tak nás nekonečně přesahuje svou božskou moudrostí a svatostí, se kterou sestupuje mezi nás jako jeden z nás. Jaké místo však zaujme na našem společenském žebříčku?

Když Jan o něm mluvil již dlouho před jeho příchodem, nenechával nikoho na pochybách, že připravuje cestu Tomu, který je *větší*. V čem se nám však zjevuje Pánova velikost? V obdivuhodné skutečnosti, že *nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale vzal na sebe podobu služebníka*⁽²⁾. Jeho velikost je v tom, že přináší v oběť právě svou velikost. Otec nám posílá svého vlastního Syna jako *Beránka*, který sestupuje z nebe, aby byl obětován.

Syn toto poslání poslušně přijímá. *Obětoval se, protože sám chtěl, a neotevřel svá ústa, jako beránek před tím, kdo stříhá, neotevřel svá ústa*⁽³⁾. Každý jeho krok po této zemi bude poznamenán krví a bude naplněním jeho oběti pro tvou spásu. Pokloň se Beránkovi s největší úctou a vděčností. Beránek se ti sám představuje a zjevuje, že

nejvzácnější cestou, která je uskutečněním Otcovy vůle, je obětovat sebe sama za druhé, aby byli zachráněni: *Otec si mě vytvořil služebníkem již v matčině lůně, abych mu shromáždil vyvolené. On je mou silou. Řekl mi, že mě udělá světlem národů, aby se rozšířila má spása až do končin země, abych přivedl nazpět zbytky Izraele. Hospodin mě pomazal, abych nesl radostnou zvěst pokorným*⁽⁴⁾. Takový je tedy Beránek, kterého vydává Otec za nás za všechny, protože *všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech*⁽⁵⁾.

Pros Ducha, který právě sestupuje jako *holubice*, aby tě přidružil *k pokorným*, kteří jsou schopni přijmout jeho cestu k radosti. Kdo takto důvěrně poznal Ježíše, pocituje jako povinnost spojit svůj osud s osudem Beránka, zasvětit celý svůj život, všechnu svou práci i své utrpení jedinému úkolu: vydávat o něm jasné svědectví, *aby byl zjeven vyvolenému národu*. Ale po boku Beránka se setkáš i s protiventstvím. Pro všechny, kteří setrvávají v pýše, stává se totiž *znaméním, kterému budou odporovat*⁽⁶⁾. Nesmí tě proto překvapovat, že i po tomto jeho tak spasitelném a tak vstřícném kroku budeš přímo kolem sebe svědkem bolestného rozdělení. Beránkova pokora zůstane pro pyšné kamenem úrazu. Stále povstávají nejrůznější sebejistí samospasitelé, kteří jsou ve své domyšlivosti *stejně myslí*, a proto raději *svou moc a sílu dávají šelmě. Začnou válku proti Beránkovi, ale Beránek nad nimi zvítězí. Je přece Pán pánů a Král králů a s ním zvítězí i jeho povolání, vyvolení a věrni*⁽⁷⁾.

Neztrácej proto důvěru a odvahu ani ve chvílích největšího protiventství, ať už ti budou připadat dočasná vítězství pyšných protivníků jakkoliv skličující a pokořující. Tentýž Duch, který ti dává nahlédnout pod prostý zevnějšek Božího Beránka, dává ti nahlédnout i do budoucnosti, která patří jemu i všem jeho věrným a pokorným. Mocný Pán a Otec všech, který ti poslal pokorného Beránka, aby byl nejdříve ponížen a krvavě zmařen, ujišťuje tě o jeho konečném vítězství slovy, kterým můžeš plně důvěřovat: *Hle, můj Služebník bude mít úspěch, povznes se, vysoko se vyvýší*⁽⁸⁾. *Beránkovi, který byl zabit, přísluší chvála, čest, sláva a moc navěky*⁽⁹⁾. *Jeho Nevěsta se připravila, bylo jí dáno, aby se oblékla do bílého kmentu, a kmentem jsou dobré skutky věřících. Odívej jimi Nevěstu i ty ke svatbě s Beránkem. Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově hostině*⁽¹⁰⁾. *Chceš-li pak nést jeho jméno na svém čele*⁽¹¹⁾, vyznej z celého srdce: *Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru*⁽¹²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,26; ⁽²⁾ Flp 2,6; ⁽³⁾ Iz 53,7; ⁽⁴⁾ Iz 61,1;

⁽⁵⁾ Iz 53,6; ⁽⁶⁾ Lk 2,34; ⁽⁷⁾ Zj 17,12-14; ⁽⁸⁾ Iz 52,13;

⁽⁹⁾ Zj 5; ⁽¹⁰⁾ Zj 19,7-9; ⁽¹¹⁾ srov. Zj 22,4;

⁽¹²⁾ resp. žalm 40

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,3.5-6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne vytvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení – 1 Kor 1,1-3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vyzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 1,29-34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

Obrácení k milosrdenství

Sotva která událost tak zaměstnala svět jako katastrofa v New Yorku a ve Washingtonu. Podstatnou měrou k tomu přispěla média. Ještě nikdy nebyla »na živo« u události, při které přišly o život tisíce lidí. Ty obrazy se nám vryly do paměti.

Události byly předmětem nesčetných komentářů, ale ty nejpodstatnější otázky byly nadhozeny jen krátce a nedostatečně připomínány. To se týká i otázky dobra a zla. Že to prezident Bush udělal pochybným způsobem, nesmí nás odradit, abychom tomu věnovali pozornost.

Ve své velké řeči před Kongresem hovořil prezident o tom, že od nynějška bude ve všem rozhodovat to, na kterou stranu se země světa postaví. Kdo není pro USA, je proti nim, řekl jednoznačně. Tato výpověď přímo fatálně připomíná citát z Lukášova evangelia, ve kterém Ježíš jasně říká, že všechno se zcela jednoznačně rozhoduje podle postoje pro nebo proti němu. To se týká i intervence v Afghánistánu: »Infinite Justice« - nekonečná spravedlnost - může sice probudit patriotismus, ale v podstatě je to neslýchaná opovržlivost.

Není tím vyjádřená přímo úděsná nafoukanost? Nevzniká tu nebezpečí, navíc v těchto dnech pochopitelného černobílého vidění, že nerozeznáme důležité poselství těchto událostí, totiž že dobro a zlo není přesně geograficky rozloženo? Ať už je jakkoliv zřetelně terorismus dílem zla, nemůžeme se vyhnout otázce: Nezachází sebezničující nenávisť terorismu živnou půdou také v tom, že i my jsme zapleteni do zla?

I u nás má zlo svůj domov a máme daleko k tomu, abychom uskutečňovali spravedlnost, a to ještě dokonce nekonečnou: náš svět blahobytu uskutečňuje subtilní formu teroru proti nenarozeným, proti starým, slabým a trpčícím lidem, proti chudému a hladovějícímu světu. Intervencí v Afghánistánu budou vyplývány celé miliardy, které budou chybět na umoření dluhů, ochranu prostředí, podporu těhotných v nouzi, pro hladovějící ve světě.

Je to hrozný omyl, vidět v Usáma bin Ládínovi největšího nepřítele Západu. Naším největším nepřítelem je ďábel. Útok na věže Světového obchodního centra byl i jeho dílem.

Je zajímavé, že o tom žádné komentáře nehovořily. Spíše byly kladeny docela pochopitelné otázky: Jak to může Bůh připustit? A to je Bůh, o kterém

křesťané říkají, že je všemohoucí, dobrotivý a milosrdný!

Sám Ježíš je konfrontován s touto otázkou: *V té době přišli k Ježíši se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: »Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete (Lk 13,1-5).*

Odpověď, kterou Ježíš dává, je skutečně šokující. Vůbec nepoukazuje na vinu obětí, nýbrž na pramen zla, na provázanost se zlem u nás všech a důsledek, který dává na vybranou: buďto obrácení, nebo zánik.

Otázka zní: Obrátili jsme se v důsledku oněch událostí?

V mnoha rozhovorech po 11. září bylo slyšet i od lidí, kteří jsou optimisté a vidí svět v jasných barvách: Tak to nemůže dále pokračovat. A to sou-

hlasí. Ale to vlastně už dávno nemůže už dávno nemůže takto pokračovat. Jenže dosud jsme to úspěšně potlačovali. Náhle však nám to bylo krátkodobě postaveno jasně před oči: Je nutný zásadní obrát.

Bohužel všední dny plynou dál, opět jsme zapadli do běžné rutiny, a tak se zasypala všedností příležitost k obrácení. Neobráte-li se, všichni podobně zahynete! No dobře. Obrácení! To už jsme slyšeli. To je oblíbené téma církve. Ale kam se máme obrátit? Od čeho se máme odvrátit?

Objekty, který byly cílem útoku 11. září, jsou výchozími body: Světové obchodní centrum je symbolem moderního světového hospodářství. Pentagon je symbolem vojenské moci, ovládnutí světa. Oba tyto objekty jsou markantním znamením systému, který ovládá svět, který podřídil vlastní logice stvořený svět s cílem vybudovat pozemský ráj.

V tomto pokroku se sám člověk dostal pod jeho kola. Degeneroval v konzumenta, který zdedičil a dal se zmanipulovat reklamou a stal se kolečkem v soukolí, které se podle potřeby přestavuje, přizpůsobuje, optimalizuje podle odlidštěného mechanismu nabídky, poptávky a zisku, maximalizuje podle »ceny akcií« a funkcionářských směrnic a statutů.

Vím, že tím něco předznamenujím. Ale my jsme se vydali tímto směrem, aniž bychom se na něco ptali. Budujeme svět, ve kterém za chvíli budou platit pouze lidské výkony, kreativita a inteligence, mobilita a přizpůsobivost, žádostivost, kupní síla a atraktivita. Jestliže u někoho tyto vlastnosti slábnou, nebo dokonce scházejí, je tento občan blahobytné společnosti, který nemá dostatek kontaktů, vyhoštěn na periferii, je ohrožen, že bude »odbourán«.

Kam se tedy máme obrátit? K milosrdnému Bohu, který nás jako posly svého milosrdenství chce poslat k druhým lidem, ale nikoliv proto, abychom před nimi rozvíjeli abstraktní programy. Programy »ve prospěch člověka« mají také své přísné režimy. Všeobecných návrhů na zlepšení světa není málo. My však potřebujeme obrácení ke konkrétnímu člověku, k tomu, se kterým se setkáváme my. A když říkám my, myslím skutečně sebe a vás, milí čtenáři.

Po těchto strašných atentátech existuje strašné pokušení projektovat potřebu obrácení na druhé: na ty, kteří tahají za drátky atentátů, na politicky

Křest Páně, wärzaburský zaltář, r. 1240

a ekonomicky odpovědné za nespravedlnost, která vládne na tomto světě a je živnou půdou pro nenávisť, jaká pohání atentátníky k činu.

Ježíš však říká: Vy všichni zahynete! Myslí tím skutečně nás. Je to naše lhostejnost vůči stavům nouze ve světě, naše rezignace a především naše nedostatečná pozornost a otevřenost k bližním, která přispívá ke vzniku tohoto zledovatělého světa. Je to nedostatek našeho milosrdenství. Pomyslíte si, zase stará písnička. Ale co tedy máme udělat?

Pozoruji to ve svém vlastním všedním dnu: Zdánlivě mám na starosti důležité věci (třeba další číslo VISION), k tomu se zaměřuji mé starosti a já upadám do každodenní rutiny. Jako zajatec sebe a svého světa přehlížím příliš často své bližní a neberu vůbec vážně jejich starosti, radosti, potřeby a úzkosti.

Ruku na srdce: nežijeme příliš vedle sebe a mimo sebe, a to velmi mnozí z nás?

Neměli bychom 11. září 2001 přijmout jako podnět k vlastnímu obrácení? Naše obrácení pohne světem, když se necháme obdarovat od Pána oním milosrdenstvím, jaké v nás může vyvolat jen ON a které tak nutně potřebuje každý, kdo nám přijde do cesty: přátelský pohled, otevřený sluch, povzbuzující slovo, soucitné naslouchání, útěšné gesto – zkrátka zkušenost, která tomu druhému dá jasně pocítit: Nejsem tady sám, odkázán sám na sebe, o kterého se nikdo nezajímá, bez pomoci, vydán slepému osudu. Snad stojím za to, aby mě někdo měl rád!

Bud'te milosrdní, volá k nám Pán, jako je milosrdný váš Otec v nebesích. Nechť toto poselství o nejhlubší podstatě božské bytosti vstoupí do světa. To je obrácení, ke kterému jsme pozváni na počátku 21. století událostmi 11. září 2001.

Vision 2000 - 5/2001

Přeložil -lš-

Bohatí a chudí

Lékař z pohotovosti dokázal dítěti se zápallem plic zajistit včas prostředky na zastavení nemoci. Za dva týdny po vypuknutí nemoci dítě opět běhá, jako by se nic nestalo.

Večírek u přátel proběhl k všeobecné spokojenosti. Ve vkusně zařízeném bytě v příjemné atmosféře všem chutnaly výborné výrobky hostitelčiny kuchyně.

Dvě obyčejné události našeho vysoce rozvinutého světa, ke kterým dochází opakovaně. Proto se na ně také brzy zapomíná. Dva tři dny jsme měli velkou starost, když dítě bylo v nebezpečí, a možná jsme měli starosti, než jsme našli v šatníku vhodné oblečení pro večeři s přáteli...

Naše uzdravené dítě a náš vydařený večírek, bohatý každodenní chléb, nám však nemohou zapomenout miliony lidí, kteří neznají ani lékaře, ani pozvání na večírek a kteří u nás i jinde hledají naši lásku.

V současné době umírají v Afghánistánu a v Indii tisíce dětí, protože lékař přijde pozdě nebo nepříjde vůbec, protože daleko široko žádný lékař není. Více než dvě miliardy mužů, žen a dětí mohou jen jednou za den něco málo sníst: hrst rýže nebo krup. Tři čtvrtiny lidstva žijí v nouzi a jedna čtvrtina využívá 75% statků tohoto světa. Není třeba, abychom dále nahlíželi do statistik: tyto dvě skutečnosti jsou dostatečně průkazné.

Co dělat? Jaké je tu řešení, abychom se k sobě více přiblížili a vytvořili podmínky pro lepší svět, který sice nikdy nebude dokonalý, ale mohl by nám zajistit mír a porozumění mezi všemi, bohatými i chudými?

Myslím, že jsme stejně dobře schopni přispět k jejich záchraně jako oni k naší. Ale jedině pod podmínkou, že je nebudeme považovat za lidi, pro které něco uškodíme ze své peněženky. Jediný správný

postoj k lidem bez prostředků je ten, že se s nimi pokud možno o všechno rozdělíme: o své srdce, o své pohodlí, o své hmotné statky, aniž bychom za to něco očekávali kromě toho, že se tím zmenší náš egoismus a my jsme schopni darovat více lásky. Současně však platí, že i potřební si musí sami pomáhat, tím, že přijímají na sebe povinnosti a rozvíjejí vlastní iniciativy.

Když pomineme hmotné statky, kterých máme často nadbytek, a mnoho pohodlí, kterým oplýváme, chybí nám často pravá spiritualita a vnitřní štěstí. Od chudých se můžeme naučit, jak odhalovat nedocenitelné hodnoty: prostotu, pohostinnost, smysl pro rodinu. Když si budeme pro ně přát také tolik, kolik my vlastněme, a když přijmeme jejich vzácné dary, dají nám možná nahlédnout do bran ráje, které se otevírají jen aktivní láskou bez příměsí almuženy a motivů sledujících vlastní zájmy.

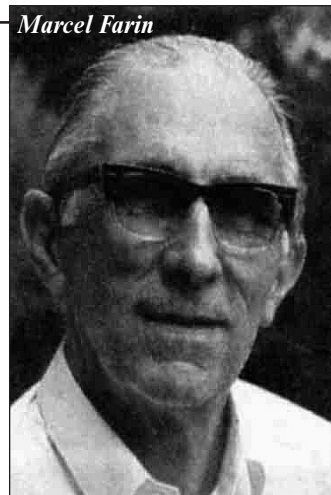
Bídu a bolesti trpících je možno zahlazovat jen naší láskou a našimi obětmi, které pro ně přinášíme.

V tomto duchu musíme žít pospolu, privilegovaní s nepri-
vilegovanými, navzdory všemu odříkání a všem těžkostem.

Nemusíme jít na druhý konec světa, abychom začali takto jednat. Každý den přináší s sebou své utrpení a své radosti. I u nás pro tisíce rodin a osamělých není situace růžová, a když jsem spolupracoval s abbé Pierem v Emauzském hnutí, navštívil jsem často za jediný večer více osob, které byly v nouzi. Ve svých poznámkách jsem se stále střetával se setkáními, jaká jsem měl během posledních dnů:

- duševně postižený mladík, který opustil svou práci, protože ho nechápali;

- letitý muž, který čas od času opouštěl azyl, kam ho odložili, a vracel se domů;

- mladík, který volný čas trávil v kině, protože otec opustil svou rodinu;

- Afričan, který marně hledal práci;

- bývalý vězeň, který se nedovedl zařadit do společnosti, protože nikdo nedůvěřoval jemu a on nedůvěřoval nikomu.

Tak je tomu den co den...

Když máme před očima situaci bohatých a chudých, musíme chtít nechtě pomyslet na to, co řekl Ježíš jednomu farizeovi, který ho pozval v sobotu ke stolu: »Když strojíš hostinu, nezvi své přátele, své bratry nebo příbuzné nebo bohaté sousedy; oni opět pozvou tebe a tak ti všechno oplatí. Když strojíš hostinu, pozvi chudé, nemocné, ochrnuté a slepé. Budeš blažený, protože oni ti nemají čím odplatit. Získáš odplatu při vzkříšení spravedlivých.«

Konkrétně řečeno: máme tam, kde žijeme, odstraňovat nouzi našich bližních tím, že opatřujeme pokrm a práci těm, kteří ji nemají. Máme zvat do svého srdce, případně ke svému stolu nejen ty, kteří nám vyhovují, ale také ty, kteří mají tělesné a duševní problémy a hledají potřebné materiální a duchovní dobro. Budeme jim je schopni dát, jen když se rozloučíme se sklonem k luxusu a pohodlí a budeme se hodně modlit k Ježíši, který je chlebem života.

Nejkrásnější odměna, která nás čeká, je, že nás pak Kristus pozve ke svému stolu.

Maria heute 375

Překlad -lš-

Přijmout toho druhého - nyní a zde

Milosrdenství - výzva, která se obnovuje při každém setkání

Maria Loley zasvětila svůj život od mládí službě bližním a činí tak dodnes. Založila v Rakousku podpůrné dílo Akce »Bližní«. Kdo by nám mohl lépe vysvětlit, co je ono milosrdenství a jak je uskutečňovat v každodenním životě, než ona.

Milosrdenství - pojem, který používají často právě křesťané: Co to vlastně znamená?

Maria Loley: Ústřední známkou milosrdenství je: milosrdný člověk se dá uchvátit soucitem. Dojímá ho nouze a bolest člověka, kterého potkává. Když potká milosrdný bídu, pocítí takovou vnitřní tíseň, že ihned jedná. V tajemství vtělení poznáváme, že právě tak jedná Bůh ve vztahu k člověku.

V evangeliu se praví, buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Není to příliš velký požadavek?

Loley: Nikoliv. Lidé přehlíží, že Bůh chce vzbudit milosrdenství také v nich. Mimo to je třeba vidět, že evangelium představuje výzvu. Požaduje úplné obrácení, které znamená dlouhý, celoživotní proces. Ale to vyžaduje okamžité rozhodnutí. Neobráťím se, pokud říkám: »Pozití se pro ně rozhodnu.«

Co znamená milosrdenství?

Loley: Nejlépe to vidíme v podobnosti o milosrdném Samaritánu: Dva kompetentní jen přešli kolem, i když viděli, co se stalo. Měli na práci důležitější věci. Samaritán však viděl člověka, který upadl mezi lotry, a měl soucit. Trpí spolu s ním. Soucit uvádí milosrdenství do pohybu.

Každý jiný úkol tedy má ustoupit před nouzí, kterou potkáme.

Loley: Jistě. Pán totiž říká: Milosrdenství chci a ne oběti. Pro kněze a levitu byla obětí důležitější.

Oba jistě dávali desátky, byli tedy milosrdní nějak jinak...

Loley: Na milosrdenství se nesmíme dívat jako na velký

koncept. Jde spíše o to, že se skloním k někomu dnes, zde a nyní. Milosrdenství začíná tím, zda toho druhého vidím, anebo nevidím. A pak mě to dojímá. Musím jednat. Samaritán provedl první ošetření ran, posadil raněného na své zvíře a dopravil do hostince. Tam mohl delegovat další ošetření, ale sám je zaplatil. Pak se teprve dále věnoval svým úkolům. Ale těmito úkoly nebyl zaujat natolik, že by mu to zavřelo jeho pohled na nouzi a jeho srdce pro hnutí soucitu. A nepokládal tu věc za vyřízenou, nýbrž řekl: Budeš-li potřebovat více, dostaneš to, až se budu vracet. Cítil se tedy odpovědný za plné vyléčení tohoto muže.

Jak můžeme získat takový postoj k milosrdenství? Je možno pro to podniknout určité kroky?

Loley: Podle své zkušenosti bych řekla: Musím dokázat udržet svůj vnitřní vztah. Abych se dala pohnout, musím zadržet svůj krok. A v tom se mám a musím cvičit. Jinak se stane, že si dnes vzpomínám: Včera tu byl někdo, kdo vypadal, že je v bídě... Ústředním problémem naší doby je stálý spěch a ten vede k tomu, že »úkon srdce« se nedostává ke slovu.

Výchozí bodem by tedy mělo být neplánovat beze zbytku svůj život...

Loley: Jistě. Vykořisťování pracujícího člověka vede k tomu, že ho okrádá o všechnen volný čas, ve kterém může být sám sebou. Tak je člověk zcela zmanipulovaný - je to moderní otroctví.

Moderní uspěchaný svět tedy vede k necitelnosti.

Loley: A přitom milosrdenství je založeno v člověku jako pravlastnost. Nachází se nicméně v silovém poli sobectví. Vyžaduje proto rozhodnutí. Když se tedy nedám úplně zotročit, cením si velice milosrdenství. Proto je důležité, abychom našim bližním pomáhali, jak se učít zastavit se. Jednou přišel ke mně mladý člověk, který byl plně zaměřen na svou kariéru. Konstatoval, že není schopen druhým naslouchat. Co dělat? - ptá se. Moje rada: Nejdříve se jednou za jasného nebe věnovat pozorování hvězd, naslouchat bublání potůčku, poslouchat zpěv ptáčka. Zůstat stát a naslouchat. To by se mělo cvičit již s dětmi.

Papež prohlásil neděli po Velikonočních za neděli Milosrdenství.

Plody lásky jsou radost, pokoj a milosrdenství; láska vyžaduje velkodušnost a bratrské napomínání; je vlídností; vzbuzuje vzájemnost, projevuje se nezištností a štedrostí; je přátelstvím a společenstvím. (KKC 1829)

* * *

Nový zákon koná skutky zbožnosti: almužnu, modlitbu a půst a zaměřuje je k „Otcí, který vidí i to, co je skryté“, a ne aby se „ukazovali lidem“ (srov. Mt 6,1-6; 16-18). (KKC 1969)

* * *

Kristova láska v nás je pramenem všech našich zásluh před Bohem. Tím, že nás milost spojuje s Kristem činnou láskou, zajišťuje nadpřirozený ráz našim skutkům a v důsledku toho jejich záslužnost před Bohem i před lidmi. (KKC 2011)

Maria Loley

Jaký úkol to pro nás představuje?

Loley: Musíme o milosrdenství hovořit, poukazovat na jeho vítěznou sílu. Den co den prožívám tuto sílu u svých klientů. K tomu je třeba říct: Milosrdenství má různé rysy: Patří k nim dobrota, radost, něžnost, opatrnost. Člověk nemusí nejdříve upadnout mezi lotry, aby se stal milosrdným. Mohu milosrdenství prožívat od mládí až do pozdního stáří...

Třeba způsob, jak zdravím někoho, kdo přijde. Ať už ho přivádí frustrace, zlost nebo sklíčenost, zdravím ho se srdečností. Připravuji mu setkání, které vychází ze srdce. Milosrdný mluví srdcem. Ať už ten druhý chce cokoli, to první, co potřebuje, je člověk, který ho chápe, který je připraven cítit s ním. Každý očekává, že s ním cítíme. A tento soucit ode mne vyžaduje přinejmenším vnitřní zastavení.

Důležité je, abych se na toho druhého podívala. Pozoruji stále více a více, že se málo díváme jeden druhému do očí. V očích se zračí to, co chceme říct srdcem. Srdečnost má svůj zvláštní výraz v pohledu. A dobrotu musí být slyšet.

Jedná se tedy v podstatě o prosté věci...

Loley: Ano, jedná se vždy znovu o otázku: Mohu toho druhého mít více rád? Především, když je mi nesympatický

a přichází mi nevhod. Dám se takovými okolnostmi zastavit? Zdržet?

Tedy láska i tam, kde mě k ní nevede žádný cit?

Loley: Důležitá je láska: musím tomu druhému darovat to, co ho postaví na nohy. Láska přitom nešilhá po výsledku. »Teď už jsem udělal dost a teď...« Přirozeně že chci, aby se ten druhý zvetil. Ale to se nemusí stát podle mých představ. Láska je neúčinnější, když je darována bezpodmínečně - v malých každodennostech.

Můžeš to trochu ilustrovat?

Loley: Jak důležité je povzbuzující slovo! Téměř všichni lidé jsou dnes chudí na naději, jsou takřka bez naděje. A ještě něco: Musíme druhému dát možnost, aby o své situaci skutečně mluvil. Ptát se ho co nejkonkrétněji: Jak se cítíš v této mrzutosti? Můžeš spát?

Tedy nikoliv obyčejným: Jak se máš?

Loley: Jedná se o otázky, které jsou vedeny snahou vcítit se do toho druhého.

Nemůže někdo toho, kdo takto jedná, také soustavně zneužívat?

Loley: I kdyby. Z těch 5 000, které Ježíš nasytil, jistě někteří byli podle našich představ nehodní příjemci. Jak velice se nechává zneužívat právě Bůh! A my k tomu přistupujeme s lékárnickými váhami. Máme příliš velký strach, že by někdo mohl nezaslouženě profitovat z naší velkodušnosti. Ještě jednou: Schopnost k milosrdenství je uvnitř nás. Musí mít možnost se rozvíjet. Pak mě Stvořitel při tomto rozvíjení vede a oživuje. To se děje především tehdy, když se na svou službu bližním nedívám jako na superskutek, nýbrž jako na výraz lidské sounáležitosti.

Dám-li se v této ochotě sloužit k dispozici Duchu svatému,

pak působí sám Bůh, protože on měl daleko dříve než já soucit s tím, kdo hladoví a je zoufalý. A já se dávám Bohu k dispozici, musím ve své službě vytrvat, aby impulzy Ducha svatého mohly působit v celé šíři. Jsme-li disponováni tak, abychom nechali Boha působit, mohou se stát neuvěřitelné věci.

Co znamená v této souvislosti vytrvat?

Loley: Začínat každý den znovu.

Milosrdenství tedy není kapitál, který mám k dispozici jednou provždy.

Loley: Ono sice roste, nabývá na podstatě a síle. Ale musíme vědět: Neseme svůj poklad v křehké nádobě. Když dnes zažiji úspěchy, musím vědět, že zítra mohu strašně vykolejit, když příliš počítám se svou zdatností. Musím si stále znovu připomínat, že jsem chudý a nutný a všechno musím přijímat. Proto Ježíš říká: Když jste udělali všechno, jste jen neužiteční služebníci. Těmto slovy jsem dlouho nerozuměla. Znamená to prostě: Musíme nechat Boha každý den znovu působit.

Jaké cesty vedou k růstu milosrdenství?

Loley: Je jich mnoho. Podstatné je setkání. Pak radost, když se stane něco dobrého. Nebo když jsem ochoten uznat, když někdo druhý má dobrý nápad. Nebo když se podělím s někým o svou radost, třeba o dovolenou, kterou si on nemůže dovolit. Nebo když se postím, abych pro druhého něco získala. Jestliže v tomto směru nic nedělám, jsem vnitřně zatvrdlý člověk. Musím vědět, že mám svůj podíl na odpovědnosti. Jedno mi musí být jasné: Lakota určitě jednoho dne padne na moji hlavu. A ještě něco: Musím vyhlásit boj starosti o své vlastní zabezpečení. Není třeba, abych se

již dnes předem starala o rok 2003!

Ale mentalita zabezpečení se dnes prosazuje na všech stranách.

Loley: To je třeba odbourat. Potřebujeme více odvahy. Kdo se ničeho neodvází, nebude mít zážitky radosti. Není zážitku z úspěchu bez odvahy. Může snad lidskost bez rizika vést k úspěchu? Na každém rohu se ozývá volání po lidskosti. Na to musíme odpovědět tak, že mi na druhém člověku skutečně záleží.

*Rozmlouvala
Alexa Gaspariová*

POMÁHAT DRUHÝM PŘEMÁHÁ ÚZKOST

Je z Hayamatu, zařízení pro jedince poškozené v důsledku týrání. Léčí se tam ze svých strašných úzkostných stavů. Pronásledují ho, protože se v Iránu účastnil studentské demonstrace. Tam zažil, jak policisté shodili ze třetího poschodí na dlažbu jeho osm kolegů. Od té doby ho přepadává stále znovu panika. Když např. potká policistu, ihned se mu promítne do oné strašné scény a on úplně strne. Pak ho musíme křísit. Trěse se na celém těle.

Tento mladý muž je nyní na cestě ke křesťanství. Jednoho dne se objevil u nás v kostele. Od té doby přichází pravidelně. Krajně nedůvěřivý. Jedl jsi? Ne. Uvařím kávu, přinesu z kuchyně rychle chleba, máslo, salám, sýr, jogurt..., plnou tašku. Teď snídá v neděli u nás. Ale stále má strach, že může být vyhoštěn. Žádost o azyl je stále nevyřízena...

Mezitím poznal, že Korán neříká pravdu. Dělá u nás drobné služby jako poslíček. Dělá mu to radost, když může udělat něco pro druhé. Přišel na to, že to je jediné, co mu pomáhá. Stále znovu zdůrazňuje: Tím překonávám svou úzkost.

Maria Loley

POMOC V KRAJNÍ NOUZI

Zdravím srdečně tuto paní. Je celá zoufalá, působí dojmem, že je už zcela u konce. Dluží nájemné za dva měsíce, má strach, že přijde o byt... Vypravuje: Nejnešťastnějším bodem jejího příběhu, který ji přivedl na mizinu, byl podvod jednoho advokáta. Vylákal od ní 35 000 šilinků. A jedná se o podomní uklízečku. Vzala si úvěr, aby mohla advokáta zaplatit. Slíbil jí, že jí opatří poslední doklad, který jí umožní získat ihned rakouské státní občanství. Všechno ostatní je už vyřízeno. Rychlé vyřešení bylo pro ni velice důležité.

Když konečně získala doklad a zanesla ho na úřad, ukázalo se, že je to padělek. Katastrofa. Na zaplacení půjčky jí zastavili sociální podporu a výživné pro děti. Muž se o rodinu nestará. Žena žije s dětmi z ruky do úst.

Teď stojí přede mnou. Snídala jsi už? »Ne, není třeba pořádat jíst.« - »Máš deset minut čas?« Přináším něco z kuchyně. »Máš něco pro děti na oběd?« - »Mám ještě kousek chleba a máslo.« - »A jak na to reagují děti?« - »Dudlají.« Dávám jí několik set šilinků. »Kup jim něco.« Kvůli nájemnému volám jednoho známého: »Nemáš tisícovku pro jeden nutný případ?« »A nemohlo by to být i pět tisíc?« Je to jako první pomoc na nájemné a proud. Pak jsme mohli zajistit další pomoc. I u banky, aby jí ponechali větší část podpory.

Nakonec žena vypráví: »Pomýšlela jsem již na sebevraždu.« To, že k nám přišla, byl její poslední pokus. Ale to není ojedinělý případ. Často jsou situace lidsky zcela bezvýchodné. Pak čekám, že se otevře cesta od Boha.

To je náš všední den. Stále se dívám, jak vyžebraávám peníze na zmírnění nouze tak mnoha lidí...

*Maria Loley
Z Vision 2000 - 6/2001
přeložil-lš*

»Milosrdenství vysvětluje všechno, co se děje«

Když se Petr, Jan a Ondřej před 2000 lety vraceli někdy domů, aby navštívili své ženy a své rodiny, říkali: »Ten muž, ta osoba, kterou následuji, je můj Pán.«

Tak jsi, Pane, v posledních měsících zkoušel i mne, aby věta »Ó můj Ježíši, můj Pane« byla stále pravdivější. Protože kdyby Ježíš nebyl nejdříve »můj« Pán, nebyl by Pánem pro nikoho.

Tento poukaz mi dovolil odhalit znovu jednu větu, kterou se fatimské děti modlily při růženci. V jejich modlitbě stojí: »Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy.« To znamená, že tyto děti si byly vědomy – podle božského osvětlení – smrtelného stavu, v jakém se nachází lidstvo, byly si vědomy všech našich zklamaných přání, našich očekávání, která se nenaplnila, i když byla legitimní a správná. Lidská země je zemí osob, které se musí cítit přemoženy hříchem a útlakem

Madona v Gallivaggio

věcí, když se podívají na dny svého života. Můj hřích... Neboť hřích spočívá v tom, že nežijeme podle pravdy. Ale zmrtvýchvstalý Kristus se objevuje ve všech okamžicích

našeho života. Není tu žádná mezera.

Tak tedy pro toho, kdo to skutečně nahlíží, neexistuje žádná mezera ani v tom, co Bůh od něho žádá.

»Odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně.« Problém našeho života spočívá v tom, že náš každodenní život určuje zloba tohoto hříchu, této lži, tohoto užívání věci způsobem, který neodpovídá přirozenosti.

Žalm *Z hlubin volám k tobě, Hospodine*, to vyjadřuje velmi jasně: Kdo může před tebou obstát, Pane, obstát před tebou pod tíží naší viny, pod tíží naší neschopnosti a nemožnosti být hoden tebe? Když se podíváš na člověka, říká jiný žalm, není chvíle, která by mohla být zachráněna, není člověka, který by byl v pokoji, nikdo nemůže sám dosáhnout pokoje.

»Uchraň nás pekelného ohně«, to znamená, že náš život nemá být prožíván podle smutku, který je způsoben hříchy. Z hříchu vzniká bláznovství nebo neschopnost být účasten podstaty událostí, které nám Bůh dává darem. Neboť naše dobré jednání pochází od Boha, naše síla pochází od Ducha svatého. Ale Duch svatý nám nemůže dát sílu, když o ni neprosíme a když ji nepřijímáme. »Uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.«

V této střelné modlitbě, v tomto závěru růžence se naplňuje celá křesťanská skutečnost.

»Uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.« Ale které jsou to duše, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují? Jsou to ty, které jsou nejvíce vzdáleny od Krista a nejbolestnějším způsobem stojí stále nejbližší ke zlu. Řada žalmů, které z hluboké úzkosti

volají o pomoc, vztahuje se právě k tomu, kdo zhřešil, kdo nemiluje a nebojí se Boha, kdo je od Boha daleko, kdo Boha nemiloval a Boha se nebál.

Milosrdenství je nejvznešenější slovo, jaké může být vysloveno, a když se modlím růženec, ustavičně mě doprovází toto slovo – milosrdenství – stále mi vysvětluje všechno, co se stalo.

Madona del Fonte in Caravaggio, Bergamo, Itálie

Když Kristus uchvátí naše vědomí a našeho ducha, pak je třeba všechno říct nově, všechno nově pochopit. Chtěl bych vám prostě doporučit, abyste používali tuto střelnou modlitbu fatimských dětí, která mi v posledních měsících udělala velmi dobře.

A ještě jednu střelnou modlitbu, která mi v těchto měsících udělala dobře, bych vám chtěl dát na cestu: »Přijď, Duchu svatý, přijď skrze Marii.« Protože Duch nás udržuje při životě, dává věcem život. A věci v našich myšlenkách a činech nacházejí ve slově Maria své místo a své postavení v životě. Slovo Maria říká všechno. Přeji vám, abyste mohli vždy říkat s úplnou opravdovostí: »Přijď, Duchu svatý, přijď skrze Marii«, neboť jen tento Duch může přivést ducha světa k této prosbě.

Podle *30giorni* 9/2001,
překlad -lš-

Byl to Bůh, koho jsem hledal

Neobvyklý Silvestr – svědectví Tomáše Halankeho

Jako dítě jsem byl vychován křesťansky a u nás na venkově bylo běžné chodit v neděli do kostela. Ale já jsem měl jako vzory filmové hrdiny, zpěváky nebo starší mládež z naší vesnice a nikdo z nich neměl nic společného s Bohem a vírou. Ani rodiče nebyli příliš přesvědčení návštěvníci kostela a společná modlitba u nás doma nikdy neexistovala.

Moje babička byla sice velice zbožná, ale jako vzor byla pro mě příliš extrémní, myslel jsem si tehdy. Dnes se mi zdá, že to byla právě její vytrvalá, roky trvající modlitba, která mi vyprosila obrácení. V 16 letech jsem odjel do Mnichova do učení. V té době jsem se stále více vzdaloval od Boha a od Církve. Na nedělní bohoslužby jsem chodil, jen když jsem byl doma u rodičů. Byl jsem při tom tělesně přítomen v kostele a nic víc. S nikým jsem také nebyl schopen mluvit vážně o víře, a tak jsem si tvořil něco jako »vlastní náboženství«. Dělal jsem si svá vlastní přikázání, která byla stále laxnější. Nakonec bylo v mých očích něčím zlým jen někoho vážně zranit nebo zabít. Všechno ostatní jsem pokládal za dovolené.

Tu není nikdo, koho by Maria nevolala

V roce 1996 přišel za mnou můj nejlepší přítel Mane, který přijel z Medjugorje, a básnil, jak krásný Silvestr to byl, jaká radost na tom místě panovala a že se tam zjevuje Panna Maria. Samozřejmě že jsem tomu vůbec nevěřil a pokládal jsem ho, ať mi to promine, za úplně-

ho naivku. Pak už jsme o tom nemluvíli.

V prosinci toho roku jsem se pohádal se svou přítelkyní kvůli tomu, kde strávíme letos Silvestra. Protože jsem trucoval jako malý kluk, pomyslel jsem si nakonec: »Ty si můžeš dělat, co chceš, a já pojedu do Medjugorje! Tam nikoho neznám, budu mít klid, ti druzí ať si jdou třeba do kostela a já si někam vyrazím.«

Když jsem se zeptal Mana, jak se dostat do Medjugorje, řekl mi, že tam chce také jet a že můžeme jet spolu. Řečeno, uděláno, přihlásili jsme se, ale už nebyla místa a zapsali nás do seznamu čekajících. Dva týdny před Vánocemi přišla zpráva, že přidali ještě čtyři autobusy a že můžeme jet. Při zahajovací bohoslužbě v naší vesnici to všechno začalo. Šel jsem dovnitř vlastně jen proto, že venku bylo příliš zima, a ani jsem nevěděl, co mám v kostele dělat. Mši sloužil P. Ritz, kněz, který byl obdařen velkým darem vyzařování. Mane mi řekl, že se u něho mohu objednat ke zpovědi. Zpověď? pomyslel jsem si, u té už jsem nebyl nejméně deset let. Ale pak jsem na to přestal myslet.

Přijeli jsme do Medjugorje. Všichni v autobuse i na pokoji byli velice milí – a zbožní! První dva dni se nic nedělo. Večer jsem se bavil s Julianou a řekl jsem jí: »Ty, já se sem vůbec nehodím. Všichni jsou tak dobří a věřící, ale to já ne. Já sem nepatřím.« Odpověděla mi: »Tu není nikdo, koho by Maria nevolala!« To mě zarazilo. Že by mě Maria volala a něco po mně chtěla? Mne přece nemůže k ničemu potřebovat. Ať mě volá k čemu chce, já si to nezasloužím. Ale nešlo mi to celou noc z hlavy a příští den, bylo 31. 12. jsem pocítil nevyhnutelnou potřebu se vyzpovídat. Hledal jsem nějaký kancionál, protože jsem už neměl tušení, jak se zpovídat, a potřeboval jsem si přečíst Desatero. Když jsem na několik

hodin šel do sebe, cítil jsem se tak daleko, že jsem šel ke zpovědnicím. Tam jsem ještě dvě hodiny čekal a napadalo mě toho stále více. Kněz mi vynadá, když mu to všechno řeknu... ale to je jedno. Musí to ven...

Zpověď jsme prožili spolu

Konečně přišla na mě řada a já jsem byl překvapený, že nemusím nepohodlně klečet, jak jsem si na to z dřívějšku vzpomněl. Posadil jsem se pohodlně vedle sympatického kněze. A pak jsem začal! Zpovídal jsem se z celé duše, byla to velmi intenzivní směs pocitů, jednou nahoru a jednou dolů. Dal jsem se do pláče, kněz měl slzy v očích, pak jsme se oba spolu zase smáli. Nebylo to, jako bych já něco vyprávěl a on poslouchal, oba jsme zpověď »prožívali«, bylo to velmi intenzivní. Když jsem opouštěl zpovědnici, měl jsem pocit, jako bych se vznášel metr nad zemí. Nemohu si vzpomenout, že

bych se někdy předtím cítil tak dobře. Spěchal jsem směrem k ubytování a tu mě to projelo: »On mi nedal žádné pokání!« Zeptal jsem se jednoho poutníka: »To už se teď nedává?« – »Ale dává.« Můj Bože, ještě bude moje zpověď neplatná, pomyslel jsem si. Rychle jsem si uložil sám pokání a to mě uklidnilo, protože ten dobrý pocit tu stále byl. Příští den jsem stále plakal jako dítě, pokoušel jsem se to před druhými skrýt a myslel jsem si: Co se to se mnou děje? Teď vím o jiných obráceních, že je to normální, že prostě všechno musí ven.

Pak jsem šel na večerní pobožnost, jen nezanedbat žádný růženec, mám co dohánět, myslel jsem si. Když jsem se tak modlil růženec, dostal jsem náhle husí kůži, něco mnou projelo, bylo to velice teplé a oblažující. Nejsem schopen ten pocit popsat, vím jenom, že byl nevýslovně krásný. Krátce nato nás kněz vyzval, abychom

byli zticha, že právě dochází ke zjevení. Zjevení! Můj Bože, jaká milost! Byl jsem celý bez sebe a nemohl jsem se uklidnit. A příští den totéž. Byl jsem nadmíru šťastný.

Celý život jsem hledal, vyzkoušel všechno možné i nemožné a nikdy jsem nebyl trvale spokojen. Stále mě to hnalo k hledání vnitřního klidu, štěstí. Nyní to vím, je to prosté, byl to Bůh, koho jsem hledal! Byl přímo přede mnou, kolem mě, čekal na mě, ale já jsem ho nechtěl poznat, vidět. Teď bych to chtěl vykřičet: »Lidé, je to velice prosté, není třeba se tak namáhat, tak pachtit, abyste byli šťastní. Běžte do kostela, k Bohu, a najdete všechno, co hledáte.« Ale rychle jsem si uvědomil, že lidé mi to neuvěří, že mě budou mít za blázna, a tak jsem zůstal raději potichu.

Jako světce pro nový rok jsem si v autobuse vytáhl blahoslaveného Leopolda, jak jsem se později dověděl, je to patron zpovídacích se. Tento Silvestr znamenal zvrát v mém životě. Jistě, nejsem od té doby žádný superkřesťan, spíše naopak, upadám stále do starých chyb. Ale rozdíl je v tom, že si to uvědomuji a že svůj život nezahrabávám, nýbrž že je to stále nový odraz směrem vzhůru.

O příštím Silvestru jsem samozřejmě opět nesměl chybět. A teď jsem si řekl, nebudeš tady mařit čas a opatříš si ten dobrý pocit hned první den. Ale nic se nedělo, ani druhý den. Chtěli jsme s Manem jít ráno na Křížový vrch na východ slunce. Budík zvonil v 5, ale venku lilo jak z konve. Nic se nedařilo.

Byl jsem zklamáný. Pak přišla silvestrovská oslava, opět jako vždy veselá. Najednou chtěli všichni jít spát. Ale vždyť je ještě brzo! Ale nic nepomohlo, zůstal jsem sám a byl jsem stále fit! Hvězdy svítily a já jsem se rozhodl, že půjdu na Křížový vrch. Na východ slunce.

Pokračování na str. 10

V jednom prostoru s Marií

Když jsem sestupoval, pocítil jsem náhle opět silnou touhu se vyzpovídat. »Ale vždyť jsem byl o Vánocích a nic závažného jsem nespáchal,« chtěl jsem se uklidnit. Ale ten tlak byl stále silnější. Šel jsem na mši svatou a zeptal jsem se jednoho známého kněze, zda bude mít během dne čas mě vyzpovídat. Řekl mi, že můžeme jít hned. Každý, kdo byl v Medjugorje, mi porozumí. Normálně se tady čeká celé hodiny!

Dobře, ale stále jsem nevěděl, co se mnou je. Naše skupina byla večer ve večeradle a P. Richard řekl po přednášce, že Maria Pavlovičová bude mít zjevení v kapli Oázy míru. Projela mnou

myšlenka: Musíš být u toho. Běžel jsem ven a po nějakém čase jsem si uvědomil, že vlastně nevím, kde ta kaple je. Zeptal jsem se někoho a on mi řekl, že stojím právě u ní. Vstoupil jsem dovnitř a za dvě minuty nás tu bylo tolik, že už se sem nikdo další nedostal. Být v jednom prostoru s Marií, umíte si představit, jaká to byla pro mě předtucha radosti. Rychle jsem si představil, co všechno jí řeknu, jaká přání vyslovím, abych opravdu na nic nezapomněl. Pak mě napadlo, abych to nepropásl, ostatně vždyť nic neuvidím. Můj Bože, Maria je zde, a já to nepozoruji.

Ale náhle zde byl opět ten pocit, padl jsem na kolena a nebyl jsem schopen říct vůbec nic, na

nic jsem nemyslel, byl jsem jako bez sebe. Zůstal jsem ještě na mši svaté a pak jsem se vznášel domů. Byl jsem přešťastný. Jako svatého roku jsem si vytáhl Duha svatého. Tehdy jsem ještě nevěděl, že nebe má také pro lidi úkoly, které jim zřetelně vyznačí. Ale po pořádku.

Když jsme se vraceli autobusem domů, jel s námi Hans Sohler, dnes P. Antonín Maria Sohler ze společenství Panny Marie Spoluvykupitelky, a vyprávěl o zjeveních Panny Marie v Amsterdamu. A jen tak mimochodem se zeptal, zda není v autobuse někdo, kdo by se cítil povolán zorganizovat jeden autobus do Amsterdamu. »To já nemohu,« řekl jsem hned svému sousedu Manovi. »Také

to nikdo z lidí od tebe nežádá,« odpověděl mi suše. Ale já jsem stále více cítil, že je to můj úkol. Pak jsem řekl Hansovi: »Něco cítím, myslím, ale nejsem si jist. Ještě ti možná zavolám.«

Ale pak jsem měl stále větší pochybnosti, nikdy jsem nic podobného nedělal. Čím více jsem se však zabýval poselstvími z Amsterdamu, tím důležitější mi celá záležitost připadala. Mezitím jsem již vedl do Amsterdamu dva autobusy a jsem přesvědčen, že Maria ukázala světu v Amsterdamu geniální cestu k světovému míru. Jenom jí v tom musíme trochu pomáhat.

Podle Medjugorje aktuel
č. 47/2001
Překlad -lš-

»Naplněn nadějí, že Maria vyslyší naše pokorné prosby«

Těmito slovy zakončil papež Pavel VI. svou encykliku *Christi Matri* (Matce Kristově), kterou zveřejnil 15. září 1966, rok po svém projevu na valném shromáždění Organizace spojených národů v New Yorku. Celá jihovýchodní Asie byla tehdy bojištěm, rozhovory o odzbrojení uvázly na mělčině, stále více zemí se vyzbrojovalo atomovými zbraněmi a teroristické útoky a atentáty byly v mnoha zemích na denním pořádku.

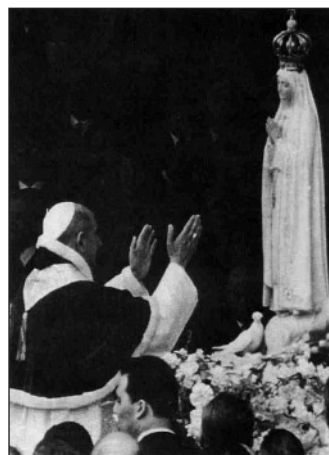
Papež Pavel VI. dobře věděl, že *totum atque summum negotium* - nejvyšší příkaz Církve je vsadit všechnu svou nadějí na pomoc Boží (*De civitate Dei XV, 21*). Proto se obrátil »ke všem synům a dcerám Církve« s prosbou, aby *uvili mystickou kyticí proseb* v modlitbě růžence. Bylo to, jako by pokládal růženic za jediné možné východisko ze stále se zhoršující krize.

Citátem z Izaiáše (11,12), který se vztahuje ke svěřenému úřadu, uvádí, že mu byl svěřen zvláštní úkol (*peculiare munus*).

Jako jeho předchůdci i on pokládá za svou povinnost trpělivě a vytrvale usilovat o udržení a upevnění míru. To je podle papeže jeho povinnost, protože mu bylo svěřeno vedení Církve, která neslouží politice, nýbrž má přinášet lidstvu pravdu a milosti Ježíše Krista, jejího božského zakladatele.

S odvoláním na svatého Augustina (*De civitate Dei*) papež prohlašuje, že mír je dobro, o které usilují všichni. Je to vytožené dobro jak pro občany světského státu, tak pro ty, kteří jsou v Božím městě jako poutníci na zemi. Ale právě proto, že je to dobro tak potřebné a žádoucí, je třeba ho vyprošovat na nebi od Knížete pokoje: Neboť »mír je tak velké dobro, že ani mezi pozemskými a pomíjejícími věcmi nemůžeme najít nic příjemnějšího, více žádoucího a lepšího, po čem bychom mohli toužit.«

Pavel VI. končí citátem z encykliky Pia XI. *Ingravescentibus malis* (Když hrozí zlo), který říká, že prostá modlitba růžence

Papež Pavel VI. 13. května 1967 ve Fatimě

živí a přivádí k rozkvětu katolickou víru: »Živí katolickou víru a znovu oživuje (*facile revivescit*) rozjímáním o svatých tajemstvích a pozvedá ducha k božským pravdám.«

V encyklice *Christi Matri* se praví: Uvíť Matce Kristově v růženci mystickou kyticí je vlastní křesťanskému lidu. Podle příkladu našich předchůdců chválíme tuto modlitbu a vyzýváme v tomto roce všechny syny a dcery Církve k obzvláštní modlitbě k Matce Boží, protože roste nebezpečí ještě většího a rozšířenějšího zla, které ohro-

žuje lidstvo. Ještě stále plane na Dálném východě válka a stále se strašným způsobem bojuje. To nás povzbuzuje, abychom se zasazovali znovu a ještě naléhavěji o zachování míru, nakolik je to v našich silách. Také události v jiných zemích jsou neméně zmatené: stoupající úsilí o získání atomových zbraní, bezbřehý nacionalismus, bezuzdné zdůrazňování vlastního původu, touha po revolucích, rasová diskriminace a zákeřné úklady a vraždy nevinných lidí, to všechno může být příčinou nejhoršího zla.

Jako našim předchůdcům i nám světil Bůh zvláštní úkol:

Musíme trpělivě a bez ustání usilovat o udržení a upevnění míru. To je naše povinnost, protože nám bylo svěřeno vedení Církve. Ona jako *znamení mezi národy* (Iz 11,12) nerozvíjí politiku, nýbrž má přinášet lidstvu pravdu a milosti Ježíše Krista, jejího božského zakladatele. (...)

Když to říkáme, plni úzkosti, strachu a pohnutí, vyprošujeme toužebně Boží pomoc, jak jsme k tomu povoláni naším pastýřským úřadem. Neboť »mír, který je tak velké dobro, že ani mezi pozemskými a pomíjejícími věcmi nemůžeme najít nic příjem-

nějšího, více žádoucího a lepšího, po čem bychom mohli toužit« (*Augustin, De civitate Dei, 19.11, s. 1.41 637*), je třeba vyprošovat od toho, který je *knížetem pokoje* (Iz 9,6). Protože Církev hledá v těžkých a strastiplných dobách vždy své útočiště u své Matky Marie, která je její Přímlovkyní, právem se obracíme k ní. Neboť podle svatého Ireneje »ona se stala pro celý lidský rod příčinou spásy« (*Adv. haer. 3,22*).

Nic se nám nejeví příhodnějšího, nic lepšího, než aby se celé křesťanstvo obrátilo v modlitbě k Matce Boží, »Královně míru«, aby nás v této přetěžké nouzi a tísní milostivě a bohatě obdářila svými dary. K ní, kterou jsme v průběhu Druhého vatikánského koncilu s jednoznačným souhlasem biskupů a věřících celého světa a v souladu s tradičním učením Církve prohlásili za duchovní Matku Církve, musíme se vroucně a ustavičně modlit. Neboť podle učení svatého Augustina je Matka Vykupitele »plně Matkou jeho údů« (*De Sanct. Virg., 6*). S ním kromě jiných souhlasí svatý Anselm: »Co může být pokládáno za cennějšího, než že jsi Matkou, pro kterou se Kristus uvolil, aby byl Otcem a Synem.« (*Or. 47*) Náš předchůdce Lev XIII. ji nazval »Matkou Církve v nejvlastnějším slova smyslu« (*Enc. Adiutricem z 5. 9. 1895*). Proto nikoliv nadarmo vkládáme do ní naši naději v tomto strašném zmatku.

Když roste zlo, musí růst také zbožnost Božího lidu. Proto si velice přejeme, ctihodní bratři, aby pod vaším vedením, jak jsme již dříve naznačili, byla vyzývána Matka Boží modlitbou růžence. Tato modlitba odpovídá smyslu pro víru Božího lidu, je Matce Boží příjemná a je účinná pro dosažení božských milostí. Druhý vatikánský koncil sice nedoporučil výslovně růženec, ale jasně doporučil věřícím Církve, aby si vážili mariánských modliteb a pobožností, které učitelský úřad Církve během staletí doporučoval (LG 67).

Takováto plodná modlitba má moc odvracet zlo a bránit před neštěstím, jak dostatečně dokládají církevní dějiny. »Navíc posiluje křesťanský život, především živi katolickou víru, která rozjímáním o svatých tajemstvích znovu ožívuje a pozvedá ducha k božským pravdám.« (*Enc. Ingravescensibus malis 29. 9. 1937*). (...)

Když se modlitba růžence rozmnoží a bude vytrvalejší, zazáří lidstvu světlo pravého míru a také míru pro náboženství, které dnes bohužel ne všichni mohou vyznávat v úplné svobodě. Je na vás, ctihodní bratři, abyste, povzbuzeni svou vlastní zbožností a přesvědčením o naléhavosti této záležitosti, předepisovali náboženské slavnosti, aby Matka Boží a Matka Církve byla naléhavě vyzývána kněžími, řeholníky, věřícími, zvláště mládeží, která je ještě nevinná, nemocnými a všemi, kteří trpí jakoukoliv nouzí, aby ve všech částech světa zazníval hlas Církve a útočil na nebe, neboť podle sv. Augustina »při různosti lidské řeči je řeč srdce jednotná ve víře« (*Enarr. in Ps. 54,11*).

Ve své mateřské dobrotě, blahoslavená Panno, shlédni na své děti! Pohleď na starosti pastýřů, kteří se obávají, že stádo, které je jim svěřeno, bude postiženo strašným zlem! Pohleď na úzkost tolika lidí, otců a matek, kteří mají obavy o svůj osud a trápí je hořký žal! Změň smýšlení těch, kteří vedou válku, a daruj jim »smýšlení pokoje«! Dej, ať Bůh, který trestá bezpráví, ukáže svou slitovnost a obnoví klid, po kterém národy tolik touží, a přivede je k dlouhému období blaha.

Plni naděje, že vznešená Matka Boží vyslyší naše pokorné prosby, udělujeme z celého srdce vám, ctihodní bratři, celému Božímu lidu, kléru a všem, kteří jsou mu svěřeni, apoštolské požehnání.

V Římě 15. srpna 1966
Papež Pavel VI.

Maria, věrná svému poslání, volá k obrácení

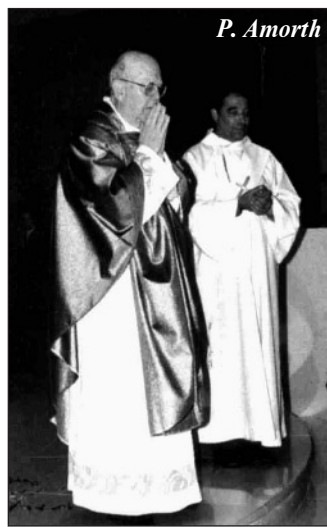
Kázání P. Gabriela Amortha 13. října 2001 v chrámě Panny Marie Pomocnice na Colle Don Bosco

13. říjen byl závěrečný den a jakoby pečeť zjevení ve Fati-

13. května 1917 měla Lucie 10 let, to znamená, že dnes má 94. Ona a její dvě příbuzné děti byly na pastvině Cova da Iria. Vidí záblesk a myslí si: blíží se bouřka. Shromažďují ovce a tu se jim na dubu zjevuje krásná Paní zářící sluncem. Lucie hovoří, Hyacinta (7 let) naslouchá, František (9 let) vidí, ale nikdy neuslyší Madonin hlas.

Lucie se ptá: »Odkud přicházíte?« - »Z nebe.« A Lucie se spontánně ptá: »A já také přijdu do nebe?« - »Ano.« - »A František?« - »Ano, ale nejdříve se musí pomodlit mnoho růženců.«

Maria tedy chce, abychom se modlili, abychom přišli přípravě.

P. Amorth

Potom co promluvila o nebi, hovoří k nim Madona o očistci a doporučuje, aby se modlily za duše v očistci, které jsou svaté a v Boží milosti a jejichž přímluva v nebi je velmi mocná. Nemohou již nic vyprosit pro sebe, ale přijímají naši pomoc a jsou nám za to velice vděčné.

Nepřestávejme se nikdy modlit za naše drahé zemřelé, zvláště

za ty, kteří jsou nejvíce zapomenuti.

A pak ihned Madona již v prvním zjevení žádá: »Chcete se obětovat Bohu a snašet všechna utrpení, které vám sešle?« A Lucie ihned odpovídá za všechny tři: »Ano.« A Madona: »Musíte mnoho trpět, ale Boží milost bude vaší posilou.« Pán nikdy nesliboval lidské uspokojení.

Vzpomínáte, kdo je Bernadeta? Panna Maria se jí zjevila v Lourdech a při třetím zjevení jí řekla: »Slibuji ti, že tě učiním šťastnou, ale ne zde na zemi.« Pán nám neslibuje lidská dobra.

13. června: Druhé zjevení. »Modlete se každý den růžencem. Hyacintu a Františka si brzy odvedu.« Čas v Božím světle není náš čas, protože Bůh žije navěky. »Ty zůstaneš ještě nějaký čas na zemi, protože Ježíš chce rozšířit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.«

13. července: Základní fatimské zjevení. Správně říká kardinál Ratzinger: »Fatima je nesporně nejvíce prorocká ze všech mariánských zjevení. Je to zjevení, které je určeno celému našemu století.« Madona hovoří o Rusku a o bolševické revoluci. A hle, Madona rozevře náruč a tři děti mají otřesné vidění pekla. Lucie říká: »Kdyby nám Madona nebyla slíbila, že nás přivede do nebe, byly bychom zemřely strachem.« A připojuje: »Dnes mají strach kázat o pekle. Mluví se o prázdném pekle. Madona nám peklo ukázala za cenu strachu, při kterém jsme umíraly.«

Vidění pekla a úcta k Panně Marii má posloužit k záchraně hříšníků: »Bůh chce rozšířit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže uděláte

to, co vám řeknu, bude mír.« Jsme v roce 1917 před koncem druhé světové války. »Jestliže lidé nepřestanou urážet Pána, za pontifikátu Pia XI. vypukne jiná světová válka, horší než tato.« Druhé světové válce jsme se mohli vyhnout, kdybychom byli poslechli Marii. Maria nepřichází, aby nám oznamovala tresty a neštěstí, přichází, aby nás naučila, jak se trestům a neštěstím vyhnout: »Přicházím, abych žádala zasvěcení Ruska a smírná svatá přijímání.«

Několikrát jsem navštívil Pontevedra, kde v roce 1925 žádala Maria smírná svatá přijímání, a Tuy, kde Madona řekla: »Nadešel okamžik, kdy Bůh žádá, aby papež zasvětil Rusko mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže to udělá, Rusko se obrátí, jestliže ne, rozšíří po světě své bludy.« Jelikož se tak nestalo, komunistický ateismus se rozšířil po celém světě.

V jiném zjevení si Madona stěžovala Lucii: »Zasvěcení Ruska se uskuteční, ale příliš pozdě, kdy už rozšíří své bludy po světě, vyvolá války a pronásledování Církve.«

13. srpna: Děti budou ve vězení. Lidé, kteří se seběhli na Cova da Iria, viděli světlý mrak, jak sestupuje k dubu, kde se Maria zjevovala, a pak opět, jak stoupá. Maria se místo toho zjevila 19. srpna. Znovu žádá modlitbu růžence a říká: »Modlete se, modlete se mnoho a přinásejte oběti za hříšníky, protože mnoho duší přijde do pekla, protože není, kdo by se za ně obětoval a modlil.« Utrpení má větší cenu než modlitba. Poznal jsem mnoho osob, zvláště v Lurdech a na poutních místech, jako je Medjugorje, které obětují svá utrpení za obrácení hříšníků.

Tři děti pochopily tyto výroky: přicházely na pastvu a hned dávaly svou svačinu chudým dětem; zůstaly celý den bez jídla a bez pití. Když našly na zemi provaz, Lucie ho rozdělila na tři kusy a uvázaly si ho kolem

pasu, aby obětovaly utrpení za obrácení hříšníků.

13. září: »Pokračujte v modlitbě růžence. Bůh je spokojen s vašimi oběťmi, ale nechce, abyste nosily provaz v noci.« Tento provaz dal František před svou smrtí Lucii a řekl: »Vezmi ho a spal ho. Nemohu ho už nosit.« Podobně i Hyacinta.

Na říjen slíbila Madona: »Udělám zázrak, aby všichni uvěřili.«

13. října: Splní se slib v zázraku se sluncem, po kterém se Paní představila: »Jsem růžencová Madona.«

Modlitba a pokání: to jsou výzvy, které má lid s vírou přijmout. Jako v Lurdech v roce 1958, kdy Maria sdělila: »Jsem Neposkvrněné Početí«, i dnes to Maria opakuje v Medjugorje a představuje se jako »Královna míru«. Modlitbou (zvláště modlitbou růžence) a obětmi (zvláště postem) je možno zabránit válkám a dosáhnout míru tím, že se bude dbát na Boží zákon.

Vidíte, v jakém světě žijeme a jaká rizika nám hrozí: nevíme, kdy začne nová válka, ani jak skončí. Nevíme, kdy a jak se rozšíří.

Hyacinta, které se ještě Madona soukromě zjevovala, říkala: »Války jsou způsobeny hříchem.« Pokání: zdá se vám, že dnešní svět dělá pokání? Kolik osob v Itálii žije a poslouchá Boha? 13 milionů Italů chodí k mágům a kartářkám. Máme na 800 satanských sekt. Víte, že všechna východní náboženství se zakládají na reinkarnaci, která je naprosto neslučitelná se zmrtvýchvstáním.

Potravy? A kolik jich je! Jednou jsem doprovázel jednu zdravotní sestru. Když jsme jeli kolem nemocnice, řekla mi: »Dvě třetiny personálu zde pracují, aby zabíjely nenarozené děti, jen jedna třetina, aby se narodily.«

Jan Pavel II. nebyl příliš informován o Fatimě až do onoho strašného dne 13. května 1981, kdy byl smrtelně zraněn na

náměstí sv. Petra. Od té doby se velmi zajímá o Fatimu. Rok nato přišel do Fatimy poděkovat za svou záchranu a řekl: »Je to poselství tak odpovídající evangeliu, že Církev je musí přijmout za své.«

Je znám obsah třetího tajemství, které papež dal oznámit světu loňského roku.

Je to tajemství velmi zvláštní. Proroctví pochopíme teprve, když se uskuteční. To, co vám mohu říct, je toto: Ještě nenastal triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie, který sliboval také don Bosco, on, který byl tak spojen s Lepantem, kde se uskutečnilo vítězství Panny Marie spojené s růžencem; zde se také zrodil titul: Auxilium Christianorum - Pomocnice křesťanů.

Ještě nedošlo k obrácení Ruska. V Rusku již není bariéra, která brání náboženství, ale moji spolubratři mi říkají: do Ruska vstoupila zkáza ze Západu, šíří se zde satanismus, nemravnost, nečistota způsobem, který nemá obdoby ani za dob Stalina. Všechno, jen ne obrácení. Není zde žádné znamení trvalého míru. Co k tomu můžeme říct?

Jsem přesvědčen o pravosti Medjugorje, že se zde plně uskutečňuje poselství z Fatimy v mariánské účtě, v postu, v modlitbě, v obrácení, v poutích, vidím zde nové šíření Fatimy, které vychází z Medjugorje.

A nyní vám nabízím mé osobní čtvrté tajemství z Fatimy: **Dělejme to, co po nás Madona žádá.** Je tolik zapotřebí obrácení a modlitby, protože podle mého přesvědčení Maria zastaví šípy, které jsou vystřeleny proti lidstvu. Zdá se mi, že vidím, že na prahu třetí světové války se stane zázrak. Jestliže se obrátíme, budeme-li dbát na Mariiny rady, její Neposkvrněné Srdce zvítězí, Rusko se obrátí a světu se dostane období míru. Aleluja!

Podle Medjugorje-Torino
č. 102 12/2001
Překlad -ra-

PŘEDPOVĚĎ SV. FRANTIŠKA Z ASSISI O BUDOUCNOSTI pokračování ze str. 2

a rozpory v lidu, mezi řeholníky a v kléru, že nebudou-li ukráceny ty dny podle slov evangelia, dokonce i vyvolení - kdyby to bylo možné - byli by svedeni bludem.

V onom čase budou někteří ostře útočit na naši řeholi (regule - řeholní pravidla) a na náš způsob života. Přijdou nesmírné zkoušky. Ti, kteří v těchto zkouškách obstojí, obdrží korunu Životu.

Naopak běda těm, kteří ochabnou, spoléhající jenom na fakt, že jsou řeholníky, kteří nebojují vytrvale proti pokušením, která jsou dopuštěna k vyzkoušení vyvolených.

Ti však, kteří v horlivosti budou lnout ke zbožnosti jen díky lásce a pravdě, budou muset snášet pronásledování a nespravedlnosti jako „neposlušní a schizmatici“. Jejich pronásledovatelé opravdu poháněni zlými duchy budou myslet, že prokazují velkou službu Bohu, jestliže takové zákazonosné lidi zabijí a vyhladí ze země.

Pán tedy bude útočištěm trpících a zachrání ty, kteří v něj doufají. Chce-li někdo následovat svou Hlavu, ať jedná s důvěrou a skrze smrt dosáhne věčného života. Ať zvolí poslouchat spíše Boha než lidi. Ten tedy nebude mít žádného strachu před smrtí, protože nesouhlasil se lží a věrolomností.

V tom čase někteří kazatelé budou zakrývat Pravdu mlčením, jiní ji zašlapou popíráním. Svátost života, kterou slíbili jenom ústy, bude se zdát jako směšná věc. Proto Pán Ježíš Kristus pošle pastýře, jakého si zaslouží: „Zhoubee.“

Poznámka: Originální latinský text se nachází v knize „S. Francisci Assisiatis OPERA OMNIA - S. Antonii Paduani OPERA OMNIA“, Paříž 1880, svazek I., sloupec 430.

Skutečná tvář otce Pia (3)

Klopýtáme po svahu pose-
tém malými kameny, který, jak
se zdá, moje průvodkyně velmi
dobře zná, a náhle stojíme před
osvětleným domem, kde vládne
čilý život. Když jsme vstoupily
do velké místnosti v přízemí,
která je současně kuchyní i oby-
vacím prostorem, Miss Pyle
mě představuje: »Privádím vám
přítelkyni, která zde stráví noc.«
Přítom ani nezná moje jméno.

Tajně ji pozoruji a jsem
uchváčena její červenou, přátel-
ství vyzařující tváří s jasnými
očima, které přímo jiskří humo-
rem a inteligencí. Nemá snad
akademickou hodnost? Nebyla
žákyní a spolupracovnicí slavné
Montessoriové? Jako členka
třetího řádu nosí prostý františ-
kánský hábit se škapulířem,
provazem a růžencem. Žádný
závoj. Jako všechny ženy v této
krajině nosí v kostele na hlavě
šátek. Protože žije již dlouho
v tomto ztraceném a vyvoleném
koutě, přijala tak říkajíc jeho
zvyky a jeho barvu. Dokonce
její italština, jakou mluví, voní
touto krajinou. Mnoho žen,
terciárek jako ona, tzn. členek
třetího řádu, obývá tento dům,
vedou zde domácnost a přijíma-
jí hosty. Já jistě nejsem žádnou
výjimkou v jejich programu
blíženské lásky! Je málo nocí,
kdy tento dům není naplněn až
po střechu a pro výjimečnou
výpomoc je k dispozici ještě
přistýlka v jejím pokoji, chudém
jako klášterní cela.

Od samého počátku se tu cí-
tím jako doma. Sestra »Maria«,
jak jí zde říkají, mi představuje
slepého mladíka: Petruccio. »Je
P. Piovi velmi milý a drahý.«
Odolávám přitažlivé síle šalku
polévky, kterou mi podala jedna
paní s obdivuhodně jemnými
rysy, abych nejdříve seznámila
Miss Pyle s cílem své návštěvy.
Chci vidět na vlastní oči, slyšet
na vlastní uši, udělat si vlastní
názor ... Mělo být naše setkání
obyčejnou náhodou? Nebyla tu
ve hře Boží Prozřetelnost při

našem setkání, aby mi mohla
pomoci při orientaci? A do-
dávám – ať mi moji italská přá-
telé laskavě prominou – že její
zdravý anglosaský smysl pro
člověka mě bude chránit před
bezbřehým nadšením a svatým
přeháněním. Jelikož je zde pří-
mo na místě, ví, čeho je třeba
se držet. Směje se. »Samozřej-
mě, ale ne dnes večer! Padáte
únavou, a ... já také.«

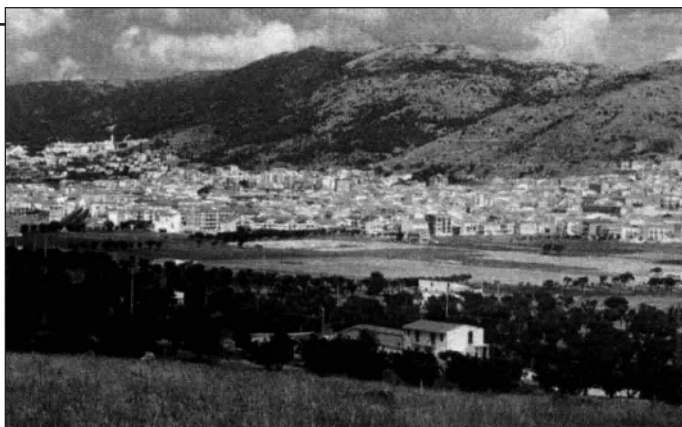
Nastavujeme budík na 4 ho-
diny. »To stačí,« ujišťuje mě
sestra Maria. A já se pro to
opravdu nezlobím.

»To časně vstávání je nejob-
tížnější,« dodává. »Ale co dělat?
Při tomto návalu se člověk vy-
stavuje nebezpečí, že při poz-
dější hodině bude umačkáán!«
Sotva si lehla, už spala, hluboce
a tvrdě. Všimla jsem si, že hábit
neodkládá ani na noc. Dolehlo
na mě příliš mnoho dojmů, tak-
že jsem nemohla hned usnout.
Některé obavy, které ve mně
vyvolal reklamní povyk, jakým
je obklopeno San Giovanni Ro-
tondo, se pomalu rozplývají.
Začínám tušit zcela jinou, do
ticha zahalenou skutečnost...
I hluk může přivést na faleš-
nou stopu! Každopádně je můj
první dojem ze San Giovanni
Rotondo bezpodmínečně pří-
znivý. Zcela prosté františkánské
klima, ani stopa po fanatismu.
Kdo vlastně je tento otec Pio?

Můj spánek je protkáán sny,
ve kterých mě obklopují kapu-
cíni. Jeden z nich, dobrosrdeč-
ný, obrovitý stařec s šedivým
vousem, zvoní na ranní mši.
Vyskočím: to, co zvonilo, byl
budík.

2. KAPITOLA

*Obležený kostel - Utrpení sa-
kristána - Zázrak mlčení -
»Kněz jako každý jiný« - Upro-
střed tajemství - P. Pio háže zvy-
ky přes palubu - Minuty plynou
jako kapky krve - Muž bolesti
- »Bud' jsem blázen já, nebo se
zbláznil P. Pio« - P. Pio nepod-
poruje svatou zvědavost.*

Pohled na San Giovanni Rotondo

Skutečně. P. Pio není pro
pohodlí. Když pomyslíme, že
jeho synové a dcery, kteří se
usadili v San Giovanni Roton-
do, musí den co den vstávat za
ranního úsvitu! Rozespala stou-
pám krátkou strmou pěšinou ke
kostelu. »Běžte napřed,« říká mi
Miss Pyle, »pokuste se dostat
blíže k oltáři.«

Před zavřenými dveřmi hlučí
tísňící se dav. Lidé, kteří stojí
blíže, poučují ostatní. »Slyším
rachot klíčů!« volá jedna mladá
žena s kojencem v náručí. Zprá-
va se nese od úst k ústům: »Je
slyšet rachot klíčů!« A hned se
lidská vlna valí proti kostelu.
Křídla vrat se otevírají, stěžeje
vržou... A nyní, jako by se hroutila
střecha. Omámená, smýkaná
sem a tam, pošlapaná, odstrko-
vaná zůstávám daleko vzadu,
zatímco dlouhohlavé fúrie vřeští,
ječí, předbíhají se v nadávkách,
sténají, zuří, nasazují všechny
prostředky, aby se co nejdříve
dostaly do kostela. Panuje tu
takový hluk, že opravdu silný sa-
kristán musí vynaložit velkou ná-
mahu, aby se prosadil: »Pohané!
Budižkničemové! Bídáci! Hul-
vátí! Počkejte přece, mějte uzná-
ní! Jste křesťané, nebo zvěř?«
Chudák, musel použít násilí...
Ale ani to mnoho nepomáhá.
Prosím své čtenáře, aby se pří-
liš rychle nepohoršovali. Jsme
v Apulii. Na Sicílii by to bylo
ještě horší.

Konečně se s bolavými žebry
dostávám dovnitř do kostela.
Ale kde jsou ty fúrie, které jsem
právě zažila? Kolem oltáře sva-
tého Františka na pravé straně
vidím jen rozzářené obličejce,

modlíci se rty, zbožný a usebraný
nárůdek. Cíle bylo dosaženo,
není zapotřebí dalších násilností.
Každý a každá má své, i když
nezasloužené, přece v tvrdém
boji dobyté místo. Je zcela ne-
možné se ještě pohnout. Namač-
kaní jako sardinky, ať už vkleče,
nebo vestoje, jsme pro další
dvě hodiny zcela znehybnění,
neodvolatelně sevření (některé
sedačkami prozřetelně vybavené
osoby zůstávají vzadu). Zděšena
se ptám, co dělají lidé, když jim
zabude nevolno. Odpovídají mi,
že nikomu špatně nebude. Mys-
lím si, že už to samo je zázrak!

To – a mlčení. Kdo by to po-
kládal za možné, že během celé
mše svaté otce Pia, ať už trvá
hodinu a půl nebo hodinu a tři
čtvrtě, by bylo slyšet spadnout
špendlík? Kdo zná nezkrtného
ducha Italů, kteří na stupních
oltáře přátelsky tleskají (u nich
taková důvěrnost vůbec nezna-
mená nedostatek úcty), je z ta-
kové dokonalé zdrženlivosti
úplně ohromený. To jim skuteč-
ně slouží ke cti. Jsou mladý
národ schopný nadšení a mají
mimořádně jemné antény pro
příjem nadpřirozeného. A jest-
liže jim někdy chybí vhodný
projev, nemýlí se obvykle jejich
katolický postřeh. Ti, které ještě
za života prohlašují za svaté, za-
sluhují naši pozornost. V tomto
ohledu se spoléhám spíše na
tyto své zbožné fúrie s vlajícími
vlasy než na zevně zcela do
zbožnosti ponořené osoby a bu-
du s velkým zájmem z jejich tváří
jako ze zrcadla čist účinky mše
otce Pia.

(Pokračování)

Život Kristův (61)

LXI. Ježíš Kristus jako vzor spásitelské proměny člověka

1) V postupném rozvíjení katechezi s tematikou poslání Ježíše Krista jsme mohli vidět, že On je tím, kdo naplňuje osvobození člověka prostřednictvím pravdy svého evangelia, jehož posledním a definitivním slovem je kříž a vzkříšení. Kristus osvobozuje člověka z otroctví hříchu a obdařuje ho novým životem prostřednictvím svého velikonočního sebeobětování. Vykoupení se stalo novým stvořením. Z vykupitelské oběti a ze vzkříšení bere počátek nové lidstvo, nový člověk ve spravedlnosti a svatosti (srov. Ef 4,24). Člověk se tak stává uctívatelem Boha v Duchu a v pravdě (srov. Jan 4,23). Ježíš Kristus jako historická postava představuje pro takového nového člověka dokonalý vzor a ideální model. Ten, který byl ve svém lidství dokonalým obrazem neviditelného Boha (srov. Kol 1,15), se prostřednictvím svého pozemského života a prostřednictvím všeho, čemu učil a co konal (srov. Sk 1,1), a především prostřednictvím svého sebeobětování stal viditelným modelem a vzorem pro všechny lidi. On je modelem dokonalého lidství, jak ho chce mít Hospodin.

2) Přistupujeme tedy k tématu napodobování Krista, které je zcela evidentně přítomno v textech evangelia i v ostatních apoštolských spisech, i když se slovo napodobování v těchto textech nevyskytuje. Ježíš vybízí učedníky k tomu, aby ho následovali (řecky *akoluthein*): „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!“ (Mt 16,24. Srov. Jan 12,26). Pouze u Pavla se setkáváme se slovem napodobování: *Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista* (1 Kor 11,1 – řecky *mi-métai*). Na jiném místě říká: *A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém*

soužení s radostí Ducha svatého (1 Sol 1,6).

3) Je však třeba upozornit na to, že v daném kontextu není hlavní ono slovo „napodobovat“. Hlavní je to, co je v daném termínu implicitně přítomno, totiž že celý Kristův život a jeho dílo je korunováno obětí pro lásku k bratřím, a právě toto zůstane trvalým modelem a křesťanským ideálem. Pavel proto podtrhuje právě tuto skutečnost a povzbuzuje věřící k tomu, aby uvedené tajemství nejen poznávali, ale také a především opravdu napodobovali. Ostatně sám Ježíš říká ve večerádle poté, co umyl apoštolům nohy: *Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy* (Jan 13,15). Ježíšovo slovo se nevztahuje pouze ke gestu umytí nohou, ale prostřednictvím tohoto gesta na celý život, který má být pojímán jako služba. Každý učedník je tedy vyzván k tomu, aby následoval šlépěje Syna člověka, který nepřišel proto, aby si nechal sloužit, ale proto, aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny (srov. Mk 10,45). A právě ve světle tohoto života, této lásky, chudoby a konečně tohoto sebeobětování se Kristus stává příkazáním pro všechny své následovníky. Stává se v jistém slova smyslu nosnou strukturou evangelního, křesťanského étosu.

4) Právě v tom spočívá ono osvobození pro nový život, o němž jsme hovořili v předšlých katechezích. Kristus nepředal lidstvu pouze velkolepou teorii, ale zároveň také zjevil to, v jakém smyslu slova je třeba následování rozumět a jaké zaměření má mít spásitelská proměna starého člověka, člověka hříchu, proměna v člověka nového. Tato existenciální přeměna a následně také morální

proměna musí směřovat k tomu, aby se člověk připodobňoval onomu velice originálnímu modelu, podle něhož byl stvořen k obrazu a podobě Boží. K tomu se vztahují slova, která stojí v listu Efezanům: *Ano, napodobujte Boha jako milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v obět, vůni Bohu velmi příjemnou* (Ef 5,1-2).

5) Kristus je tedy modelem a cestou k tomuto připodobňování se Bohu. Současně je to pouze On, kdo umožňuje realizaci tohoto připodobňování, když prostřednictvím vykoupení nabízí člověku přístup k podílu na Božím životě. Kristus je tedy nejen modelem dokonalým, on je zároveň také modelem účinným. Dar milosti božského života se prostřednictvím velikonočního tajemství vykoupení stává samotným kořenem nové podobnosti s Bohem v Kristu, a proto také kořenem napodobování Krista jakožto dokonalého vzoru.

6) Právě z této skutečnosti pochází síla a účinnost povzbuzení, jako je kupříkladu vybidnutí svatého Pavla obsažené v listu Filipánům: *Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny svorní a jednomyslní. Nic nedě-*

lete z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory at každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás at nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých (Fil 2,1-4).

7) K čemu se vztahuje takové vybidnutí? K čemu se vztahují taková povzbuzení a takové mravní požadavky předložené Filipánům? Celá odpověď je obsažena v následujících verších zmíněného listu: *Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš* (Fil 2,5). Vždyť Kristus na sebe vzal způsob bytí jako služebník, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži (srov. Fil 2,7-8). Apoštol se na tomto místě dotýká toho, co představuje jakýsi neuralgický bod celého díla vykoupení, které naplnil Kristus. Zde se také nachází plnost spásitelského modelu pro každého z vykoupených. Tady se nachází jakýsi kulminační bod napodobování Mistra. Tentýž princip napodobování nalezneme i v listu apoštola Petra: *Když děláte dobře, přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste kráčeli v jeho šlépějích* (1 Petr 2,20-21).

8) Utrpení hraje v lidském životě úlohu mravní zkoušky. Jedná se zejména o zkoušku duchovních sil. Taková zkouška má povahu osvobození: Odhaluje a uvádí v pohyb skryté síly

Liturgická čtení

Neděle 20. 1. - 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,3.5-6
 Ž 40(39),2+4ab.7-8a.8b-9.10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tou vůli.*)
 2. čt.: 1 Kor 1,1-3
 Ev.: Jan 1,29-34

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1-4
 Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b
 Odp.: srov.10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Kor 1,10-13
 Ev.: Mt 18,19-22

Pondělí 21. 1. - památka sv. Anežky

1. čt.: 1 Sam 15,16-23
 Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu uká-
 žu Boží spásu.*)
 Ev.: Mk 2,18-22

Úterý 22. 1. - nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: 1 Sam 16,1-13
 Ž 89(88),20.21-22.27-28
 Odp.: 21a (*Nalezl jsem Davida, svého služebníka.*)
 Ev.: Mk 2,23-28

Středa 23. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 17,32-33.37.40-51
 Ž 144(143),1.2.9-10
 Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má skála.*)
 Ev.: Mk 3,1-6

Čtvrtek 24. 1. - památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 1 Sam 18,6-9; 19,1-7
 Ž 56(55),2-3.9-10.11-12.13
 Odp.: 5bc (*V Boha důvěřuji, nebudu se bát.*)
 Ev.: Mk 3,7-12

Pátek 25. 1. - svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 16,15-18

Sobota 26. 1. - památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1-8 nebo Tit 1,1-5
 Ž 96(95),1-2a,2b-3.7-8a.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
 Ev.: Lk 10,1-9

ducha, dovoluje jim, aby se projevíly, zároveň tak působí jako příležitost k vnitřnímu očištění. Tady se aplikují slova podobnosti o vinném kmeni a o výhoncích. Toto podobnoství Ježíš pronesl, když představoval Boha Otce jako vinaře: *Každou ratolest, ... která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více* (Jan 15,2). Ony plody totiž závisejí na tom, zda člověk zůstává sjednocen s vinným kmenem - Kristem právě při jeho vykupitelské oběti, proto platí, že bez něho nemůžeme konat nic (srov. Jan 15,5). Jak tvrdí apoštol Pavel: *Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Sám Ježíš říká: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám* (Jan 14,12).

9) Víra v tuto Kristovu proměňující sílu vzhledem k člověku má své hluboké kořeny ve věčném rozhodnutí Boha ohledně spásy lidí: *Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří* (Řím 8,29). Právě s tímto záměrem Otec pročišťuje každou ratolest, jak to čteme v podobnosti o vinném kmeni a ratolestech (srov. Jan 15,2). Tímto způsobem se naplňuje postupná proměna křesťana podle modelu, jímž je Kristus, a to až do té míry, že se na jeho tváři odráží jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále více k zářivé podobě, jakou má On. Působí to Duch Páně (srov. 2 Kor 3,18).

10) Jedná se tedy o duchovní proces, z něhož vzhází nový život. V tomto procesu je to právě Kristova šedrá smrt, která přináší své plody tak, že uvádí křesťana do velikonoční dimenze Ježíšova vzkříšení. Toto vzkříšení má v každém z nás svůj počátek při křtu, který je svátostí Kristovy smrti a Jeho vzkříšení. V listu Římanům můžeme číst: *Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem* (Řím 6,4). Od okamžiku křtu se v nás rozvíjí proces oné spasitelské proměny až do té míry, abychom došli *všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost* (Ef 4,13).

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

BAZILIKA NA STARÉM BRNĚ

O svátku Uvedení Páně do chrámu, v sobotu 2. 2. 2002, bude v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, Mendlovo nám., mše svatá v 17.00 hod., kterou bude celebrovat augustiniánský opat P. Lukáš Evžen Martinec.

VÝROČÍ NAROZENÍ ZAKLADATELE OPUS DEI

U příležitosti 100. výročí narození blahoslaveného Josemarie Escrivá de Balaguer bude ve čtvrtek 17. ledna 2002 v 17.30 hod. v kostele sv. Tomáše sloužit slavnou bohoslužbu generální vikář brněnské diecéze, Mons. Jiří Mikulášek. Španělský kněz Josemaria Escrivá de Balaguer (1902-1975) je zakladatelem Opus Dei, osobní prelatury katolické církve. Jádrem poselství Opus Dei je všeobecné povolání lidí ke svatosti skrze plnění rodinných a pracovních povinností všedního dne. Dne 17. května 1992 byl Josemaria Escrivá za přítomnosti asi 300 tisíc křesťanů na Svatopetrském náměstí v Římě papežem Janem Pavlem II. blahověčen. Tentýž papež přiznal dekretem z 20. prosince 2001 zázračný charakter jednoho uzdravení přičteného přímluvě bl. Josemarie. Tím se završila cesta k jeho svatořečení.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
 20.1. 21.1. 22.1. 23.1. 24.1. 25.1. 26.1.

Antifona	919	1708	949	964	1734	1286	1722
Žalm	784	786	783	784	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1709	949	964	1734	1286	1723
Antifony	920	1283	950	965	981	1286	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1283	953	969	1735	1287	1724
Antifona k Zach. kantiku	688	1283	953	969	1735	1287	1290
Prosby	924	1711	953	969	1724	1675	1724
Záv. modlitba	689	1283	1285	970	1285	1287	1290

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	792	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1287	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1288	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1287	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	1714	959	975	1736	1286	1024
Antifony	916	929	1284	960	976	992	1289	1025
Žalmy	916	930	1715	960	976	992	1678	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1284	962	979	1737	1289	1027
Ant. ke kant. P. M.	688A	689	1284	962	979	1737	1289	689
Prosby	918	933	1718	963	979	1731	1681	1028
Záv. modlitba	689	689	1283	1285	980	1285	1287	690

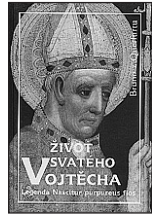
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB

Eva Pávková: ROZHOVORY S BOHEM

Hluboce rozjímavý básnický text (85 pobožností), psaný v mystickém uchvácení, který vychází z velké úcty ke sv. Antonínu Paduánskému.

Matice cyrilometodějská, brož., A5,
100 stran, 29 Kč

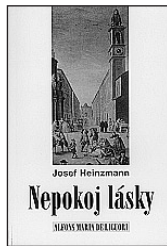
Bruno z Querfurtu: ŽIVOT SVATÉHO VOJTĚCHA - LEGENDA NASCITUR PURPUREUS FLOS Překlad Marie Kyrálová

Latinsko-český text vydaný k 1000. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha. Sv. Bruno byl mladším vrstevníkem a následovníkem Vojtěchovým a životopis napsal brzy po smrti mučedníka po r. 1004. Vycházel ze starší práce Canapariovy, doplnil však některé detaily z Vojtěchova mládí, o jeho působení v Uhrách, o vyvrácení Libice. Tyto zprávy patrně získal od Vojtěchova vychovatele Radly, s nímž se setkal za svého pobytu v Uhrách. Bruno, ovlivněn pobytem na císařském dvoře, si více všimá i otázek politických. Úvod k českému překladu napsal Miloslav kardinál Vlček.

ZVON, váz., 124x170 mm, 160 stran, 75 Kč

Josef Heinzmann: NEPOKOJ LÁSKY (Alfons Maria de Liguori)

Kniha vypráví o životě italského světce, neapolského šlechtice. Celý jeho život, naplněný prací a utrpením, ovládala láska ke Kristu a k chudým. Autor se snaží podat pravdivý, nepřikrášlený světcův obraz, doplněný o velké množství dat a fotografií.

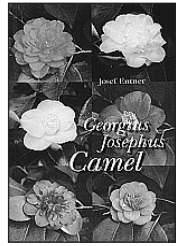

Knihovna Setkání, brož., zúž. A5, 160 stran, 55 Kč

Josef Entner:

GEORGIUS JOSEPHUS CAMEL

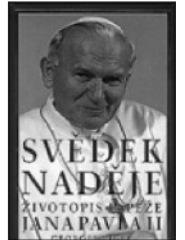
Románová studie o životě a díle českého řádového lékárníka Josefa Camela SJ (1661-1706), osobnosti u nás téměř neznámé, ale ceněné za hranicemi v přírodovědných kruzích. Proto si zasluhuje svou pozornost také u českého čtenáře.

Refugium ve spolupráci s Českou provincií SJ,
brož., A5, 158 stran, 89 Kč

George Weigel: SVĚDEK NADĚJE - ŽIVOTOPIS PAPEŽE JANA PAVLA II.

Unikátní portrét zachycuje papežovy odpovědi na zásadní otázky lidstva na přelomu tisíciletí: podstata dobra a zla, lidská touha po svatosti, význam svobody, krása a výzvy sexuality, naděje ženského hnutí, hledání nového světového pořádku, mravní výzvy blahobytu, naléhavost lidské solidarity ve vznikající globální civilizaci. Weigel seznamuje také s papežovou úlohou v nedávných historických událostech - např. při pádu komunismu, při rozpadu diktátorských režimů atd. Kniha obsahuje i korespondenci s předními státníky. Weigel také vykresluje úsilí Jana Pavla II. o komunikační mosty mezi katolicismem a jinými vyznáními, podává analýzu jeho návrhů na posílení demokratické společnosti v 21. století a stručně shrnuje nejvýznamnější dokumenty, jež během svého pontifikátu publikoval. Jeho životní příběh dokreslují překlady poezie, detailní vzpomínky těch, kteří ho poznali jako mladého muže, kněze a přítele, a obsázná rozhovory s katolickými vůdci z celého světa. Nechybí ani barevné fotografie, mnohé méně známé, bibliografie, chronologie.

Práh - Martin Vopěnka, pevné desky, přebal,
158x238 mm, 880 stran, 880 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.